

Nu mai încerca să-și aducă aminte cum arăta.

Apărea în gândurile lui după bunul ei plac: în vise și minciuni, în déjà-vu-uri trunchiate.

Conducea, de exemplu, și, în drum spre serviciu, vedea la un colț de stradă o fată cu părul roșu: ar fi jurat, pentru o fracțiune de secundă, o fracțiune sufocantă de secundă, că era ea.

Apoi își dădea seama că părul fetei bătea spre blond și nu era la fel de roșu.

Și că fuma... Și că avea un tricou cu Sex Pistols.

Eleanor ura Sex Pistols.

Eleanor...

Stătea tot timpul în spatele lui. Până când întorcea capul. Era lângă el, în pat, când se trezea. Până deschidea ochii. Din cauza ei, toate și toți ceilalți păreau mai cenușii, mai insipizi și mai săraci.

Eleanor distrugea tot.

Eleanor dispăruse.

Nu mai încerca să-și aducă aminte cum arăta.

Capitolul 1

Park

XTC nu îi acoperea pe tâmpiții din spatele autobuzului. Park și-a presat căștile pe urechi.

Mâine o să asculte Skinny Puppy sau Misfits. Sau poate o să-și facă o casetă, special pentru autobuz, numai cu piese zgomotoase, țipate.

Și o să mai asculte muzică din noul val în noiembrie, după ce-și ia carnetul. Ai lui i-au și zis că o să-i dea Impala, mașina maică-sii, și acum strângea bani să-și ia un casetofon nou de mașină. Dacă mergea cu mașina la școală putea să asculte ce muzică voia, sau dacă nu avea chef putea să nu asculte nimic. Plus că, dacă mergea cu mașina la școală, putea să doarmă cu douăzeci de minute mai mult.

— Așa ceva nu există! urla cineva, acoperind hohotele de râs din spatele autobuzului.

— Ba sigur că există, ce dracu'! zicea Steve. Stilul mai-muță beată, frate, e pe bune. Poți să și omori pe cineva cu el.

— Mănânci rahat.

— Ba *tu* mănânci rahat, a spus Steve. Park! Hei, Park!

Park îl auzea, dar nu voia să-i răspundă. Uneori, dacă nu-l băgai în seamă pe Steve un minut, trecea la altcineva. Dacă știai asta, aveai optzeci la sută șanse să supraviețuiești cu un vecin ca el. Numai că Park uitase de celelalte douăzeci de procente: ține capul jos. S-a trezit cu un ghemotoc de hârtie în ceafă.

— Alea erau notițele mele la Creșterea și dezvoltarea omului, dobitocule! a zis Tina.

— Scuze, iubito, a spus Steve. Îți explic eu care-i treaba cu creșterea și dezvoltarea omului. Ce vrei să știi?

— Învaț-o stilu' maimuță beată! a zis cineva.

— PARK! a urlat Steve.

Park și-a dat căștile jos și s-a întors. În spatele autobuzului, Steve trona pe ultimul scaun. Stătea jos, dar tot atingea tavanul cu capul. Oriunde apărea, tot ce era pe lângă el părea mobilă pentru păpuși. Încă din clasa a șaptea arăta ca un bărbat în toată firea, chiar dinainte să-i crească barba – nu cu mult înainte.

Câteodată Park se întreba dacă nu cumva Steve voia să fie cu Tina tocmai pentru că lângă ea arăta și mai mult ca un monstru. Cele mai multe fete din Flats erau micuțe, dar Tina n-avea nici 1,50. Cu tot cu coama ei de păr.

Odată, cu un an în urmă, cineva l-a luat pe Steve la mișto, zicându-i că mai bine n-ar lăsa-o gravidă pe Tina, pentru că ar omorî-o cu copiii lui uriași.

— O să-i iasă din burtă, ca-n *Aliens*, așa îi zisese.

Steve și-a rupt degetul mic când i-a dat una-n față.

— Ar trebui să-l învețe cineva pe băiatu' ăsta al lui Murphy cum se dă cu pumnul, a zis tatăl lui Park când a auzit.

Dar Park spera să nu-l învețe nimeni: tipul lovit de Steve nu putuse să deschidă ochii o săptămână.

Park s-a întors și i-a aruncat Tinei tema făcută mototol, iar ea a prins-o.

— Park, a zis Steve, spune-i lui Mikey cum e cu stilul maimuță beată la karate.

— Habar n-am, a răspuns Park ridicând din umeri.

— Dar există, nu?

— Cred c-am auzit de el.

— Vezi.

Steve se uita după ceva cu care să arunce în Mikey, dar nu găsea nimic. Așa că a arătat cu degetul.

— Ți-am zis, ce dracu’.

— Ce dracu’ știe Sheridan despre kung fu? a întrebat Mikey.

— Ești prost? Maică-sa e chinezoaică, a răspuns Steve.

Mikey l-a studiat atent pe Park. Park a zâmbit și și-a îngustat ochii.

— Da, cred că se și vede. Eu credeam că ești mexican.

— Rahat, Mikey, a zis Steve, ce dracu’ ești așa rasist?

— Nu e chinezoaică, a spus Tina. E coreeancă.

— Cine? a întrebat Steve.

— Mama lui Park.

Mama lui Park o tunde pe Tina încă din școala primară. Aveau exact aceeași coafură: spirale lungi de permanent, cu breton într-o parte.

— E al dracului de sexy, aia e, a zis Steve, murind de răs. Fără supărare, Park.

Park a reușit să mai schițeze un zâmbet și s-a ascuns la loc în scaun, și-a pus căștile și a dat volumul la maxim. Dar tot îi auzea pe Steve și Mikey, care erau cu patru rânduri mai în spate.

— Și care-i faza? întreba Mikey.

— Frate, tu te-ai bate cu o maimuță beată? Sunt uriașe. N-ai cum să câștigi. Gândește-te numai cum ar fi să te ia una la căpăcit.

Park a văzut-o pe fata cea nouă când au văzut-o și ceilalți. Stătea în față, lângă primul loc liber.

Un băiat stătea singur acolo, un boboc, dar și-a pus geanta pe scaunul de lângă el, după care s-a uitat în altă parte. Toți cei care stăteau singuri s-au mutat pe scaunul

de lângă culoar. Park a auzit-o pe Tina chicotind – ea pentru chestii din astea trăia.

A tras aer în piept și a înaintat pe culoar. Nimeni nu se uita la ea. Numai Park, fascinat ca de o catastrofă feroviară sau de o eclipsă.

Părea exact genul de persoană căreia i se putea întâmpla așa ceva.

Nu numai că era nouă, dar era și mare și stângace. Păr ciudat, creț... și roșu, pe deasupra. Și felul în care era îmbrăcată... Parcă voia să atragă atenția asupra ei. Parcă nu-și dădea seama ce dezastru era. Avea o cămașă în carouri, bărbătească, vreo șase lanțuri ciudate, lungi, la gât și eșarfe la încheieturile mâinilor. Lui Park i se părea că seamănă cu o sperietoare de ciori sau cu păpușile alea colorate pentru alungarea necazurilor pe care mama lui le ținea pe măsuta de toaletă. Nu părea pregătită să supraviețuiască în sălbăticie.

Autobuzul a oprit din nou și au mai urcat câțiva elevi. Au împins-o la o parte, au trecut de ea și s-au așezat pe locurile lor.

Asta era problema, că toți cei din autobuz aveau deja locurile lor. Fiecare își ocupase unul în prima zi de școală. Iar cei care, cum era cazul lui Park, avuseseră norocul să stea singuri, n-aveau de gând să renunțe la scaunul liber. Mai ales pentru cineva ca ea.

Park a privit-o din nou. Rămăsese în picioare.

— Hei, fetițo, a strigat șoferița, stai jos!

Fata se îndrepta spre partea din spate a autobuzului. Chiar în burta fiarei. „Doamne, oprește-te. Întoarce-te“, îi zicea Park, în gând. Era sigur că Steve și Mikey abia așteptau s-o ia în primire. A încercat din nou s-o ignore.

A văzut un loc liber chiar vizavi de Park. Ușurată, s-a luminat la față și s-a grăbit spre el.

— Hei, a zis Tina agresiv.

Și-a văzut de drum.

— Hei, a spus Tina, toanto!

Steve a început să râdă. Prietenii lui i-au ținut imediat isonul.

— Să nu stai acolo. Ăla e locul Mikaylei.

Fata s-a oprit, s-a uitat la Tina, pe urmă s-a uitat din nou la locul liber.

— Stai jos! s-a auzit din față răcnetul șoferiței.

— Trebuie să stau și eu undeva, i-a zis fata cea nouă Tinei, vorbind ferm și calm.

— Nu mă interesează, a repezit-o Tina.

Autobuzul s-a clătinat și fata a făcut câțiva pași în spate, ca să nu cadă. Park a încercat să dea walkmanul mai tare, dar era la maximum. S-a uitat din nou la ea. Părea gata să izbucnească în plâns.

Fără să știe cum și de ce, Park s-a mutat la fereastră.

— Stai jos.

Spusese asta iritat. Fata s-a întors spre el, încercând să-și dea seama dacă nu cumva era și el vreun nesimțit.

— Drace, a zis Park, ușor, făcând un semn cu capul spre locul liber de lângă el, *stai jos* odată.

Fata s-a așezat. Slavă Domnului, n-a zis nimic, nu i-a mulțumit. A lăsat un spațiu de cincisprezece centimetri între ei.

Park se uita pe geamul de plexiglas, așteptând să se dezlănțuie iadul.

Capitolul 2

Eleanor

Eleanor și-a evaluat opțiunile:

1. Putea să meargă pe jos de la școală acasă. Pro: făcea mișcare, prindea culoare în obraji, avea timp să se gândească la ale ei. Contra: nu știa noua adresă, nici în ce direcție trebuia s-o apuce.

2. Putea s-o sune pe mama ei să vină s-o ia cu mașina. Pro: multe. Contra: mama ei n-avea telefon. Nici mașină.

3. Putea să-l sune pe tatăl ei. Ha!

4. Putea s-o sune pe bunica ei. Doar așa, ca să-i spună bună ziua.

Stătea pe scările de beton din fața școlii și se uita la șirul de autobuze galbene. Era și autobuzul ei acolo. Numărul 666.

Chiar dacă Eleanor ar fi scăpat azi de autobuz, chiar dacă apărea acum zâna cea bună cu o caleașcă-dovleac, a doua zi tot trebuia să ajungă cumva la școală.

Iar diavolii ăia din autobuz tot cu fața la cearșaf aveau să se trezească, în paturile lor din iad. Pe bune. N-ar fi surprins-o să-i vadă căscându-și gurile, gata s-o înghită. Fata aia din spate, blonda cu geaca decolorată... Mai că-i ieșeau coarnele din breton... Și iubitul ei era sigur unul dintre Nefilimi.

Fata aia – ca toți ceilalți – o ura pe Eleanor cu mult înainte s-o fi văzut. Parc-ar fi fost angajați s-o omoare, într-o viață anterioară.

Eleanor nu-și dădea seama dacă asiaticul care până la urmă o lăsase să stea lângă el era tot ca ei. Sau poate era doar prost. (Dar nu prost-prost... Era înscris la două dintre cursurile avansate la care se ducea și ea.)

Maică-sa insistase ca Eleanor să fie înscrisă la cursuri avansate la noul liceu. Se speriasse când văzuse ce note proaste avusese în clasa a noua.

— Nu cred că e o surpriză pentru dumneavoastră, doamnă Douglas, zisese consiliera.

„Ha!“ se gândise Eleanor. „Ați fi surprinsă cât de multe lucruri pot fi surprinzătoare în acest moment.“

Mă rog. Eleanor putea să se uite în voie la nori și în timpul orelor avansate. Erau ferestre și în clasele alea.

Asta dacă s-ar mai fi întors la școala asta.

Asta dacă mai ajungea acasă.

Nu-i putea spune maică-sii ce se întâmpla, pentru că maică-sa îi zisese deja că nu e nevoie să meargă cu autobuzul la școală. Aseară, când o ajuta pe Eleanor să despacheteze...

— Richie a spus că te duce el, e în drumul lui spre serviciu.

— Mă pune să stau în spatele camionului?

— El vrea să vă înțelegeți, Eleanor. Ai promis că o să încerci și tu.

— Mă înțeleg mai bine cu el dacă păstrez distanța.

— I-am zis că ești pregătită să faci parte din familia noastră.

— Dar *fac* parte. Sunt un fel de membru fondator.

— Eleanor, i-a zis maică-sa. Te rog.

— Merg cu autobuzul, spusese Eleanor. Nu-i mare lucru. O să-mi fac prieteni.

„Ha“, se gândea acum Eleanor. Un *ha* dramatic, imens.

Autobuzul ei avea să plece în scurt timp. Câteva alte autobuze ieșeau din parcare. Cineva a trecut în fugă pe lângă Eleanor și i-a lovit din greșeală geanta. Și-a luat geanta din drum și a început să-și ceară scuze – dar era idiotul ăla de asiatic, care s-a încruntat când a văzut-o. S-a încruntat și ea, iar el a luat-o din nou la fugă.

„Da, bine“, și-a zis Eleanor. „Câtă vreme sunt eu pe aici, fiii iadului nu vor flămânzi.“

Capitolul 3

Park

Nu a vorbit deloc cu el la întoarcere.

Park încercase toată ziua să-și dea seama cum ar putea scăpa de fata cea nouă. Trebuia să facă schimb de locuri, altfel nu avea cum. Dar cu cine? Nu voia să oblige pe nimeni. Și, dacă își schimba locul, Steve ar fi observat.

Park se așteptase ca Steve să-i spună vreo măgărie când o lăsase pe fată să stea lângă el, dar Steve începuse să vorbească din nou despre kung fu. Park, fiindcă veni vorba, știa foarte multe despre kung fu. Pentru că tatăl lui era obsedat de arte marțiale, nu pentru că mama lui era coreeancă. Park și fratele lui mai mic, Josh, făceau taekwondo de când începuseră să meargă.

Să facă schimb de locuri, dar *cum*? Probabil că ar fi putut găsi un loc liber în față, cu bobocii, numai că ar fi fost o declarație colosală de slăbiciune. Și aproape că-i părea rău de ciudata aia care ar fi rămas singură în spate.

Îi părea rău că gândea în felul ăsta.

Dacă tatăl lui ar fi știut cum gândește, i-ar fi zis că-i un papă-lapte. În față, de data asta. Dacă ar fi știut bunica, i-ar fi dat una după ceafă.

— Ce-i cu atitudinea asta? i-ar fi zis. Așa te porți cu cineva care e mai puțin norocos?

Dar Park nu era nici el din cale-afară de norocos sau de bine văzut cât să o poată ajuta pe roșcata aia proastă. Era suficient cât să-și scape el pielea. Știa că era de tot

rahatu', dar se bucura că există oameni ca ea. Pentru că existau și oameni ca Steve, Mikey sau Tina, care aveau nevoie de o victimă. Și, dacă n-ar fi fost roșcata, ar fi fost altcineva. Și, dacă n-ar fi fost altcineva, ar fi fost Park.

Steve îl lăsase în pace de dimineață, dar n-avea să-l țină mult. Găsea el un prilej să-l umilească.

Park o auzea parcă pe bunică-sa, din nou:

— Chiar așa, băiete, îți bați capu' pentru că ai făcut un gest frumos și te-a văzut lumea?

Nici măcar nu fusese așa frumos, se gândea Park. Îi făcuse loc, dar se luase de ea. Când o văzuse la ora de engleză, după-amiază, i se păruse că venise acolo ca să-l bântuie.

— Eleanor, spusese domnul Stessman. E un nume puternic. Știi că este numele unei regine?...

— E numele grasei din Chipettes¹, șoptise cineva în spatele lui Park.

Un coleg răsese.

Domnul Stessman a făcut semn către o bancă liberă din față.

— Astăzi citim poezie, Eleanor, Dickinson. Poate ne ajuți să începem.

Domnul Stessman i-a deschis cartea și i-a arătat locul din pagină.

— Haide, a zis, tare și răspicat. Îți spun eu când să te oprești.

Fata cea nouă s-a uitat la domnul Stessman, de parcă ar fi sperat să fie o glumă. Dându-și seama că nu era cazul – aproape niciodată nu glumea –, a început să citească.

— *Flămândă Veșnic, când a fost, a citit ea.*

Câțiva elevi au râs.

¹ The Chipettes, numele unui trio de cântăreți din serialul de animație american *The Chipmunks*. (N. red.)

„Isuse“, s-a gândit Park, „numai domnul Stessman ar pune o fată plinuță să citească despre mâncare în prima ei zi de școală.“

— Continuă, Eleanor, a zis domnul Stessman.

Iar ea a luat-o de la capăt. Lui Park i s-a părut o idee proastă.

— *Flămândă Veșnic, când a fost
La Prânzul meu să Vin –
Abia m-apropiai de Masă –
Gustând Ciudatul Vin –
Era tot ce râvneam prin Geamuri
Privind înfometată
În drum spre casă – nesperând
Să mă trezesc Bogată.*¹

De data asta a recitat mai tare. Domnul Stessman nu a oprit-o. Așa că a citit toată poezia, cu o voce degajată, sfidătoare. La fel cum îi vorbise Tinei.

— Minunat, a zis domnul Stessman radiind când a ajuns la final. Pur și simplu minunat. Sper să fii alături de noi, Eleanor, măcar până facem *Medeea*. Așa sună vocea cuiva care intră în scenă într-un car tras de balauri.

Când a apărut la ora de istorie, domnul Sanderhoff nu a zis nimic.

— A, Regina Eleanor de Aquitania, i-a spus totuși, când i-a înmânat tema.

Se așezase cu câteva bănci în fața lui Park și, din câte a văzut el, și-a petrecut toată ora uitându-se pe geam.

Nu a reușit să-și dea seama cum să scape de ea în autobuz. Sau cum să scape de el. Așa că, până să vină ea, și-a pus căștile și a dat volumul la maxim.

Slavă Domnului că nu a încercat să-i vorbească.

¹ Traducere de Veronica Porumbacu, în Emily Dickinson, *Versuri*, ELU, București, p. 199. (N. tr.)